

پانیوم - شماره هشت

نمای کلی خط سوم

Jeff Pippenger

2025-03-17

سلوکوس سوم کراونوس، برای مدت کوتاهی از ۲۲۶ تا ۲۲۳ پیش از میلاد به عنوان پادشاه حکومت کرد، پیش از آن که ترور شود یا در شرایطی مرموز درگذرد. سلوکوس سوم سلف بلا فصل آنتیوخوس سوم بود. این دو برادر همان «پسران» آیه دهم‌اند و در سال ۱۹۸۹ نماینده ریگان و بوش به شمار می‌آیند.

اما پسرانش برانگیخته خواهند شد و انبوه لشکرهای عظیم را گرد خواهند آورد؛ و یکی یقیناً خواهد آمد و طغیان خواهد کرد و عبور خواهد کرد؛ سپس بازخواهد گشت و برانگیخته خواهد شد، حتی تا دژ او. دانیال ۱۰:۱۱.

آیه ده سومین خط است و نمایانگر «زمان پایان» در سال ۱۹۸۹ است. این آیه با آیه چهارم باب یازده و اشعیا، باب هشت، آیه هشت مرتبط است. پیوند این سه آیه نشان می‌دهد که آیه یازدهم بیانگر جنگ کنونی اوکراین است و در آن پوتین و زلنسکی به عنوان طرف‌های متخاصم نبرد رافیه که در آیه یازدهم آمده است، معرفی می‌شوند. آیه دوازدهم پیامدهای جنگ اوکراین و سرنوشت پوتین را مشخص می‌کند. آیات سیزده تا پانزدهم به نبرد پانیوم اختصاص دارد.

موضوع آیه ده «وقت آخر» است و مطابق با اصول مربوط به مهرگشایی از حقیقت در «وقت آخر»، این آیه با آن که تنها یک آیه است، خطوط نبوتی بسیاری را نمایان می‌سازد. آیه ده آغاز تاریخ پنهان آیه چهارم را مشخص می‌کند؛ تاریخی که آغاز حرکت فرشته سوم و مهر شدن صد و چهل و چهار هزار نفر را نشان می‌دهد.

این آیه «هفت بار لاویان باب بیست‌وشش» را، چنان‌که در رؤیایی که در اشعیا باب هفتم آغاز می‌شود مشخص شده است، به هم پیوند می‌دهد. این پیوند نشانگر درآمیختن الوهیت با انسانیت است، که پایان یافتن سر دینداری در هنگام نواخته شدن شیپور هفتم است، که همان وای سوم اسلام است.

این آیه سال ۱۹۸۹ را به عنوان زمان انتها مشخص می‌کند، و با پیوند هفت زمان لاویان باب ۲۶، حقیقت بنیادین ویلیام میلر و شورش ۱۸۶۳ را در بر دارد. این آیه تاریخ پنهان آیه چهارم را آغاز می‌کند. از این رو، یکی از عناصر اساسی افزایش معرفت است که در سال ۱۹۸۹، در زمان انتها، فرا می‌رسد و ترسیم نبوی رویدادهای بیرونی را که تاریخ پنهان آیه چهارم را تشکیل می‌دهند آغاز می‌کند، و همچنین از طریق پیوندش با هفت زمان، رویدادهای درونی تاریخ میان ۱۹۸۹ و قانون یکشنبه را نیز شناسایی می‌کند.

عدد ده نماد آزمایش است، و پیوند آیات با رؤیای اشعیا، باب هفتم، بر فهم حقیقت تأکید می‌کند.

زیرا سر سوریه دمشق است و سر دمشق رصین؛ و تا شصت و پنج سال دیگر افرایم چنان درهم شکسته خواهد شد که دیگر قومی نباشد. و سر افرایم سامره است و سر سامره پسر رملیا. اگر ایمان نیاورید، یقیناً برقرار نخواهید ماند. اشعیا ۸:۷، ۹.

اگر باور نکنید که «سر» نشان‌دهنده یک پایتخت (Damascus و Samaria) و یک پادشاه (Rezin) و پسر (Remaliah، Pekah) است، استوار نخواهید شد. اگر آن سه نماد قابل‌جایگزینی را، در زمینه اشعیا باب

هشت، آیه هشت (که همان رؤیایی است که در باب هفتم نیز آمده)، درک نکنید، آنگاه نخواهید توانست پوتین و روسیه را در آیات یازده تا پانزده به عنوان پادشاه جنوب شناسایی کنید.

پس اینک، خداوند آب‌های رود را، نیرومند و بسیار، بر آنان خواهد آورد؛ یعنی پادشاه آشور و همه شکوه او؛ و او بر همه آبراهه‌هایش بالا خواهد آمد و از همه کرانه‌هایش در خواهد گذشت. و او از یهودا خواهد گذشت؛ طغیان خواهد کرد و در خواهد گذشت، تا به گردن برسد؛ و گسترش بال‌هایش پهنای سرزمین تو را پر خواهد کرد، ای عمانوئیل. اشعیا ۷:۸، ۸.

موضوع آیه دهم یک فرایند آزمون سه مرحله‌ای است که در زمان پایان آغاز می‌شود و در هنگام قانون یکشنبه به پایان مهلت منتهی می‌شود.

و گفت: برو به راه خود، ای دانیال؛ زیرا این سخنان تا زمان آخر بسته و مهر شده‌اند. بسیاری پاک خواهند شد، سفید خواهند گردید و آزموده خواهند شد؛ اما شیریران بدکاری خواهند کرد، و هیچ‌یک از شیریران نخواهند فهمید؛ اما دانیال خواهند فهمید. دانیال ۱۲:۹، ۱۰.

در «وقت آخر»، کتاب دانیال «مهر و مومش گشوده می‌شود» و فرایند آزمون سه مرحله‌ای که با «پاک‌شده، سفید‌گردیده و آزموده» نشان داده شده است، آغاز می‌شود. «خردمندان» می‌فهمند، «شیریران» نمی‌فهمند. نبود فهم ایشان، همان‌گونه که نداشتن روغن در مثل ده باکره، موجب نابودی‌شان می‌شود.

قوم من از کمبود معرفت هلاک می‌شود؛ چون تو معرفت را رد کرده‌ای، من نیز تو را رد خواهم کرد تا برای من کاهن نباشی؛ چون شریعت خدای خود را فراموش کرده‌ای، من نیز فرزندان تو را فراموش خواهم کرد. هوشع ۴:۶.

عبارت «قوم من» به معنای قومی است که با خدا عهد بسته‌اند، و این قوم عهد به سبب «بی‌معرفتی» مردود و هلاک خواهند شد. قانون یکشنبه در ایالات متحده همان نشانه راهی است که در آن امور یا فراموش می‌شوند یا به یاد آورده می‌شوند. «یاد دار روز سبت را» در آن مقطع «حقیقت حاضر» است. در همان‌جا «فاحشه صور» به یاد آورده می‌شود. در همان‌جا خدا گناهان بابل را در مکاشفه به یاد می‌آورد.

و صدای دیگری از آسمان شنیدم که می‌گفت: ای قوم من، از او بیرون آید تا در گناهانش شریک نشوید و از بلاهایش نصیبی نبرید. زیرا گناهانش تا به آسمان رسیده است و خدا معصیت‌های او را به یاد آورده است. او را همان‌گونه که به شما جزا داد، جزا دهید، و بر حسب اعمالش دوچندان به او بدهید؛ در جامی که پر کرده است، برایش دو برابر بریزید. مکاشفه ۱۸:۴-۶.

در همان‌جاست که فرزندان، یعنی آخرین نسل نبوی ادونتیسیم لاودیکیه‌ای، قطع می‌شوند. در همان‌جاست که کسانی که دانیال آنان را «شیریران» می‌نامد آشکار می‌سازند که «فراموش کرده بودند» شریعت خدا را، و آن بخشی از شریعت خدا که فراموش کردند، قواعد یا قوانین نبوی خداست. سیاق به روشنی نشان می‌دهد که آنان از «دانشی» که با گشوده شدن کتاب دانیال افزون می‌شود، بی‌بهره‌اند. دانیال «حکیمان» را در برابر «شیریران» می‌نهد و عیسی «دوشیزگان دانا» را در برابر «دوشیزگان نادان». «عاموس همان طبقه را با عنوان «دوشیزگان زیبا» مشخص می‌کند، یعنی کسانی که قادر نیستند پیام نبوی‌ای را که به وسیله شرق، شمال و دریاها نمایانده شده است، بیابند.

اینک، روزها می‌آیند، می‌گوید خداوند یهوه، که در این سرزمین قحطی‌ای خواهم فرستاد؛ نه قحطی نان و نه تشنگی آب، بلکه قحطی شنیدن کلام خداوند. و از دریا تا دریا، و از شمال تا مشرق، سرگردان خواهند شد؛ برای جستن کلام خداوند این‌سو و آن‌سو خواهند دوید و آن را نخواهند یافت. در آن روز دوشیزگان زیبا و جوانان از تشنگی از حال خواهند رفت. آنان که به گناه

سامره سوگند می‌خورند و می‌گویند: «ای دان، خدایت زنده است» و «راه بئرشبع زنده است»، ایشان نیز خواهند افتاد و دیگر هرگز برنخواهند خاست. عاموس ۸: ۱۱-۱۴.

پیامی که نمی‌توانند ببینند، با جایی که در آن جست‌وجو می‌کنند نشان داده می‌شود، وقتی که «از دریایی به دریای دیگر، و از شمال تا مشرق» سرگردان می‌شوند. عاموس می‌گوید این «دوشیزگان زیبا» در «قحطی» شنیدن «کلام خداوند» هستند و «در آن روز برای جستن کلام خداوند این سو و آن سو خواهند دوید و آن را نخواهند یافت.» پیامی که در سال ۱۹۸۹، در «وقت آخر»، مطابق با آیهٔ چهل و نیز آیهٔ دهم باب یازدهم، مهرش از کتاب دانیال گشوده شد، در دو آیه پایانی باب یازدهم خلاصه شده است.

اما خبرهایی از مشرق و از شمال او را مضطرب خواهد ساخت؛ از این رو با خشم عظیم بیرون خواهد آمد تا نابود کند و بسیاری را به کلی از میان بردارد. و خیمه‌های قصر خود را میان دریاها، بر کوه مقدس پرجلال برپا خواهد کرد؛ اما به پایان خود خواهد رسید و هیچ‌کس یاری‌اش نخواهد کرد. دانیال ۴۴: ۱۱، ۴۵.

خدا در هنگام قانون یکشنبه، دوشیزگان نادان، نیک و شریر را که روغن ندارند، و کسانی را که پیام شرق، شمال و دریاها و نیز دانش و عهد و شریعت خدا را رد کرده‌اند، به یاد می‌آورد. سه نبرد در آیات ده تا پانزده به تصویر کشیده شده‌اند. من این سه نبرد را به سه دورهٔ تاریخی تقسیم می‌کنم، اما وقتی با هم در نظر گرفته شوند، یک خط نیز تشکیل می‌دهند، زیرا آیهٔ ده «زمان پایان» را می‌گشاید و از این رو فرایند آزمون سه مرحله‌ای را آغاز می‌کند.

آیهٔ ده با «هفت بار» سفر لایوان، باب بیست‌وشش، پیوند دارد و از این رو با بنیادهای ادونتیسیم و کار ویلیام میلر مرتبط است. گام دوم از سه گام، آزمونی بصری است که وقتی نور آیهٔ یازده و جنگ اوکراین آشکار شدند، آغاز گردید. آزمون دوم بصری است و نمایانگر آزمونی دربارهٔ توانایی ما برای شناسایی رویدادهای جاری در پرتو کلام نبوی خداست. آزمون سوم، نبرد پانزدهم آیهٔ پانزده است، جایی که نام شمعون بریونا به پطرس تغییر یافت و بدین‌سان مهر شدن صد و چهل و چهار هزار را درست پیش از بسته شدن مهلت در قانون یکشنبه آیهٔ شانزده نشان داد.

وقتی حضور آنتیوخوس کبیر را در هر یک از سه نبردی که در آیات ۱۰، ۱۱ و ۱۵ تصویر شده‌اند در نظر می‌گیریم، همچنین در روایت تاریخی آیات ۹ تا ۱۶، ظهور و سقوط پیامبر دروغین پیشگویی کتاب مقدس را می‌بینیم.

آیات یک تا چهار ظهور و سقوط قدرت اژدها را مشخص می‌کنند. آیات نه و ده به ترتیب 1798 و 1989 را مشخص می‌کنند و بدین ترتیب آیات نه تا شانزده ظهور و سقوط پیامبر دروغین را مشخص می‌کنند. آیات چهل تا چهل‌وپنج نمایانگر ظهور و سقوط وحش هستند. آیات نه و ده همچنین با دو «وقت آخر» آیهٔ چهل در 1798 و 1989 همخوانی دارند.

خواهر وایت به صراحت به ما می‌گوید که سوءبرداشت از «زمان پایان» باعث سردرگمی دربارهٔ این می‌شود که نبوت‌ها را کجا باید تطبیق داد.

بسیاری امروز، در سال ۱۸۹۷، همان کار را می‌کنند، زیرا در پیام آزمایشی مستتر در پیام‌های فرشته اول، دوم و سوم تجربه‌ای نداشته‌اند. کسانی هستند که در جست‌وجوی شواهدی در کتاب مقدس‌اند تا ثابت کنند این پیام‌ها هنوز مربوط به آینده است. آنان درستی این پیام‌ها را گرد می‌آورند، اما جایگاه شایسته‌شان را در تاریخ نبوی به آن‌ها نمی‌دهند. از این رو چنین کسانی در خطر گمراه کردن مردم در باب جای‌گذاری این پیام‌ها هستند. آنان زمان پایان را نمی‌بینند و درک نمی‌کنند، و نمی‌دانند این پیام‌ها را چه زمانی باید جای داد. روز خدا با گام‌هایی پنهان فرا می‌رسد،

اما مردانِ ظاهرآ حکیم و بزرگ دربارهٔ «آموزش عالی» پرگویی می‌کنند و می‌پندارند منشأ آن از انسان‌های محدود است. آنان نشانه‌های آمدن مسیح یا پایان جهان را نمی‌شناسند. موعظه‌ها و گفتارها، جلد ۱، ص ۲۹۰.

موضوع آیهٔ ده «زمان آخر» است و در باب یازده چند «زمان آخر» مشخص شده‌اند. اگر «زمان‌های آخر» را در باب یازده «نمی‌بینید و درک نمی‌کنید»، نخواهید دانست چه زمانی باید «پیام‌ها را در جای خود قرار دهید». او می‌گوید: «کسانی هستند که در کتاب مقدس تفتیش می‌کنند»، و همانند همه پیامبران، سخنانش مخاطبِ روزهای آخر است؛ بنابراین در روزهای آخر، کسانی که او شناسایی می‌کند طبقه‌ای هستند که زمان آخر را نمی‌فهمند، پس آنان همچنین «دوشیزگان زیبا»ی عاموس‌اند که می‌افتند و هرگز دیگر بر نمی‌خیزند.

در باب یازدهم، آیهٔ یک، داریوش و کوروش در کنار هم می‌ایستند تا «زمان پایان» در سال ۱۹۸۹ را نشان دهند. وقتی بطلمیوس در سال ۲۴۶ پیش از میلاد به بابل رفت و پادشاه شمال را به اسارت به مصر برد، که به نوبهٔ خود نماذ ۱۷۹۸ بود چنان‌که در آیات هفت تا نه نشان داده شده است، آن یک «زمان پایان» بود. آیهٔ ده «زمان پایان» در سال ۱۹۸۹ است.

سال ۱۷۹۸ پایان دو هزار و پانصد و بیست سال پراکندگی علیه پادشاهی شمالی اسرائیل است که در ۷۲۳ پیش از میلاد آغاز شد. هزار و دویست و شصت سال بعد، در سال ۵۳۸، دستگاه پاپ به مدت هزار و دویست و شصت سال تا سال ۱۷۹۸ حکومت کرد. سال ۱۷۹۸ «زمان پایان» است، زیرا پایان هفت زمان است و نیز پایان هزار و دویست و شصت سال، و همچنین هزار و دویست و نود سال باب دوازدهم دانیال. سال ۱۷۹۸ «زمان پایان» است و بنابراین سال ۵۳۸ نیز «زمان پایان» است. سال ۵۳۸ پایان هزار و دویست و شصت سالی است که بت‌پرستی، معبد خدا و سپاه او را پایمال کرد، که پیش از آن بود که پاپی‌گری همان کار را به همان مدت انجام دهد.

۵۳۸ نمایانگر اقتدار یافتن نهاد پاپی است و از این رو نمایانگر اقتدار یافتن دوبارهٔ نهاد پاپی در هنگام قانون یکشنبه نیز هست. قانون یکشنبه «زمان آخر» را مشخص می‌کند. بنابراین، آیهٔ شانزدهم، و همچنین آیهٔ یک، آیات هفت تا نه، و آیهٔ ده همگی «زمان آخر» را نشان می‌دهند. این حقیقت را کسانی درمی‌یابند که می‌دانند پیام‌ها را چه زمانی باید در جای خود قرار دهند. پومپه هنگامی که اورشلیم را گرفت، آیهٔ شانزدهم را تحقق بخشید. پس از او ژولیوس قيصر، اوگوستوس قيصر و تیرریاس قيصر آمدند. تولد عیسی یک «زمان آخر» بود و در زمان اوگوستوس قيصر رخ داد.

آنگاه در جای او کسی برمی‌خیزد که بر پادشاهی باشکوه خراج می‌بندد؛ اما در مدت کوتاهی نابود خواهد شد، نه به خشم و نه در جنگ. دانیال ۱۱:۲۰.

آیهٔ بیستم به فهرست «زمان پایان‌ها» در باب یازدهم می‌افزاید، و تیرریاس قيصر، که در هنگام مصلوب شدن مسیح حکومت می‌کرد، نیز چنین می‌کند.

و در جای او شخصی پست فطرت برخواهد خاست که شوکت پادشاهی را به او نخواهند داد؛ لیکن به سلامتی خواهد آمد و به چاپلوسی مملکت را تصرف خواهد کرد. و سیل افواج از پیش روی او منکسر خواهند شد؛ بلکه رئیس عهد نیز. دانیال ۱۱:۲۱، ۲۲.

صلیب در مرکز آن هفته‌ی نبوتی قرار دارد که مسیح آمد تا آن را با بسیاری تأیید کند.

و او برای یک هفته با بسیاری عهد را استوار خواهد کرد؛ و در میانهٔ آن هفته قربانی و هدیه را متوقف خواهد کرد، و به سبب گسترش رجاسات آن را ویران خواهد کرد، تا به فرجام برسد، و آنچه مقرر شده است بر ویرانگر فرو ریخته خواهد شد. دانیال ۹:۲۷.

در میانه هفته، آغاز و پایانی داریم: هزار و دویست و شصت روز نخست درست همان‌جا پایان یافت که هزار و دویست و شصت روز بعدی آغاز شد. این هفته با هفت دوره پراکندگی علیه پادشاهی شمالی منطبق است؛ پادشاهی‌ای که نمایانگر هر دو، یعنی بت‌پرستی و پاپی‌گری پایمال‌کننده قدس و لشکر، بود.

آنگاه شنیدم که یکی از مقدسان سخن می‌گفت، و مقدس دیگری به آن مقدسی که سخن می‌گفت گفت: تا به کی رؤیا درباره قربانی دائمی و معصیت ویرانگر خواهد بود، تا قدس و لشکر هر دو برای پایمال شدن سپرده شوند؟ دانیال ۸:۱۳.

۵۳۸ «زمان پایان» است و با صلیب منطبق است؛ صلیبی که خود پایان یک دوره پیشگویی است. ۵۳۸ و صلیب دو شاهدند بر این‌که هم آغاز و هم پایان یک پیشگویی به نحوی پیش‌گویانه به‌عنوان «زمان پایان» علامت‌گذاری شده‌اند.

آیات بیست‌ویک و بیست‌ودو، آیه بیست، آیه شانزده، آیه ده، آیات هفت تا نه و آیه یک همگی «وقت آخر» را نشان می‌دهند. آیه بیست‌وسه پیمانی را مشخص می‌کند که یهودیان مکابی با روم بت‌پرست در سال‌های ۱۶۱ تا ۱۵۸ پیش از میلاد بستند. تاریخ سلسله حشمونیان، از نبرد نخستینشان تا فرجامشان در ویرانی اورشلیم در سال ۷۰ میلادی، نمایانگر پروتستانیسم منحرف در ایالات متحده است که از سال ۱۸۴۴، یعنی پایان یک نبوت زمانی و در نتیجه «وقت آخر»، آغاز می‌شود و در قانون یکشنبه، که سال ۷۰ میلادی نماد آن است، پایان می‌یابد.

آیه ۲۳ «زمان انتها» را در سال ۱۶۷ پیش از میلاد، در نبرد مودین، و نیز در سال ۷۰ میلادی مشخص می‌کند؛ که هر دو به ترتیب نشانگر ۱۸۴۴ و قانون روز یکشنبه‌اند. آیه ۲۳، آیات ۲۱ و ۲۲، آیه ۲۰، آیه ۱۶، آیه ۱۰، آیات ۷ تا ۹ و آیه ۱ همگی «زمان انتها» را نشان می‌دهند.

آیه بیست‌وچهار سلطه سیصد و شصت‌ساله روم بت‌پرست را مشخص می‌کند و بدین‌سان هم آغاز آن در ۳۱ پیش از میلاد و هم پایان آن در ۳۳۰ را «زمان پایان‌ها» نشان می‌دهد. آیه‌های بیست‌وهفت و بیست‌ونه آغاز و پایان آن دوره را مشخص می‌کنند؛ بنابراین آیه بیست‌وچهار، آیه بیست‌وهفت، آیه بیست‌ونه، آیه بیست‌وسه، آیه‌های بیست‌ویک و بیست‌ودو، آیه بیست، آیه شانزده، آیه ده، آیه‌های هفت تا نه و آیه یک همگی «زمان پایان» را نشان می‌دهند.

آیه ۳۱ سال ۵۳۸ را زمانی معرفی می‌کند که رجس ویرانگر برپا شد و آیات ۳۶ و ۴۰ سال ۱۷۹۸ را «وقت آخر» معرفی می‌کنند. سال ۵۳۸ در آیه ۳۱ و سال ۱۷۹۸ در آیات ۳۶ و ۴۰، و نیز آیات ۲۷ و ۲۹، آیه ۲۴، آیه ۲۳، آیات ۲۱ و ۲۲، آیه ۲۰، آیه ۱۶، آیه ۱۰، آیات ۷ تا ۹ و آیه ۱، همگی «وقت آخر» را نشان می‌دهند.

«زمان پایان» تا پیش از آیه چهل‌ویک سیزده بار ذکر شده است؛ آیه‌ای که قانون روز یکشنبه و یک «زمان پایان» دیگر به شمار می‌رود؛ همچنین آیه چهل‌وپنج نیز چنین است، زمانی که پاپ به پایان کار خود می‌رسد و هیچ‌کس به یاری‌اش نمی‌آید. در باب یازدهم، «زمان پایان» پانزده بار آمده است. موضوع آیه دهم «زمان پایان» است. این موضوع بیانگر حقایقی است که در زمان مهر شدن صد و چهل‌وچهار هزار، مهرشان گشوده می‌شود.

در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.